

Για μερικούς ήταν η Λουκρέτσια Μπρούντη. Από κάτι βλαχοχώρια χαμένα από τον Θεό. Για άλλους το όνομά της ήταν Λουίζα. Ή Λο. Ή Λου. Την έλεγαν και Εύα ή Ροσσάνα. Υπήρξε σταθμός για την Λάρισα. Η όλη παρουσία της άλλαξε την ψυχοσύνθεση των Λαρισαίων. Άσχετα αν μερικοί -από άλλες αιτίες κινούμενοι- την θεωρούν μη αναγκαία. Μπορεί να σκανδαλίζονται κιόλας. Αυτό υποστηρίζει η επίσημη εκκλησία εξάλλου. «Το χριστεπώνυμον πλήρωμα της καθ' ημάς Αγίας Εκκλησίας ταρράσσεται τα μάλα με τον βίον της αμαρτωλής τούτης ψυχής», διακηρύσσουν από το του άμβωνος οι ιεροδιδάσκαλοι. «Ο τόπος ημών, δεν συνήνητησεν άλλην φοράν τοιούτον μίασμα». Και ο μέσος πολίτης γελά με την υποκρισία των κηρυκτών. Όλοι γνωρίζουν ότι η πλειοψηφία -αν μη τι άλλο- των λάβρων κατηγορών, θα έδινε πολλά για λίγες στιγμές δίπλα της.

«Μα τι να το κάνεις;», αναρωτιούνται. «Αφού η δύναμη όλη είναι με την πλευρά των υποκριτών. Τα ξέρουμε τα χαϊρία τους», συνέχιζαν. «Θα την θάψουν!»

Δεν την έθαψαν όμως. Το παρόν κείμενο, παραβλέποντας τις δυσκολίες επιχειρεί να φωτίσει πτυχές του βίου αυτής της Λουκρέτσια, ή Λου ή Λο. Γιατί η γυναίκα είναι υπαρκτό πρόσωπο. Μπορεί να είναι ακόμα δίπλα μας. Μπορεί να είναι η αγαπημένη μας και να μην το ξέρουμε. Ή να το ξέρουμε, να το λαχταρούμε έστω και να μην το παραδεχόμαστε. Ο ανθρώπινος νους συνήθως παίζει άτιμα παιχνίδια. Μέσα σε τούτα γεννά θρύλους σαν της Λο.

Έτσι αντιλαμβανόμαστε εύκολα την δυσκολία του εγχειρήματος να ξεχωρίσουμε την ήρα από το σιτάρι στον αχυρώνα των διαδόσεων. Είμαστε υποχρεωμένοι να αναφέρουμε και την παραμικρή υποψία, προς αποφυγήν τυχόν σφάλματος. Στα πλαίσια τούτα, αναφέρουμε τα άλλα ονόματα που αποδίδονται στο πρόσωπο τούτο. Είναι φυσικά Μαρία -θα μπορούσε να λείπει το οικουμενικό Μαρία από τέτοια γυναίκα;- , Ταβιθά, Σίβυλλα, Κατερίνα, Ζεχρά, το όνομα της κάθε αγαπημένης δηλαδή. Μα θα μείνουμε στο Λου. Πρώτη φορά αναφέρεται το 2004. Θολά. Ζει στα όρια του θρύλου. Δεν τοποθετείται στο χρόνο με λογική. Το πρόσωπό της δεν έχει λογική. Σαν κάθε θρύλο. Για την κοπέλα λέγονται πολλά. Ο καθένας

υποστηρίζει την αλήθεια του. Σαν μοναδική αλήθεια. «Τι ξέρουν αυτοί;», απορεί ο τυχαίος θαυμαστής. Από τις γνώσεις μας είναι ο μόνος αυθεντικός. Κι ας σκίζεται ότι μόνο αυτός την έζησε. «Σαν εμένα κανείς δεν ξέρει τι μετράει», κάνει. Όμως εδώ κλειδώνει το στόμα του. Και έχεις την αίσθηση ότι μετάνιωσε. Σαν να είπε πολλά. Ή σαν να ήταν όλα ψέματα. Φαντασίες. Σαν να μην την γνώρισε ποτέ αληθινά! Αυτός είναι ο μόνος που την ξέρει. Μα λέει γενικότητες